

IP OFFICE

Український національний офіс
інтелектуальної власності та інновацій

РЕЗЮМЕ РІШЕННЯ СУДУ ЄС

У СПРАВІ C-265/16

ВІД 29 ЛИСТОПАДА 2017 РОКУ

(VCAST LIMITED)

ПИТАННЯ, ЯКІ СТАВИЛИСЬ ЩОДО ТЛУМАЧЕННЯ ДИРЕКТИВИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ 2001/29/ЄС ВІД 22 ТРАВНЯ 2001 РОКУ ПРО ГАРМОНІЗАЦІЮ ОКРЕМИХ АСПЕКТІВ АВТОРСЬКОГО ПРАВА І СУМІЖНИХ ПРАВ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ:

(1) Чи сумісні національні правила, що забороняють комерційним підприємствам надавати приватним особам так звані хмарні комп'ютерні сервіси для дистанційного відеозапису приватних копій творів, що охороняються авторським правом, шляхом активної участі такого комерційного підприємства в записі без згоди правоволодільця, з правом ЄС, зокрема зі статтю 5(2)(b) Директиви 2001/29 (а також з Директивою 2000/31 і установчим Договором)?

(2) Чи сумісні національні правила, які дозволяють комерційним підприємствам надавати приватним особам так звані хмарні комп'ютерні сервіси для дистанційного відеозапису приватних копій творів, що охороняються авторським правом, навіть якщо це передбачає активну участь такого комерційного підприємства в записі, та навіть без згоди правоволодільця, за фіксовану винагороду на користь правоволодільця, що, по суті, означає, що такі послуги підпадають під дію примусової системи ліцензування з правом ЄС, зокрема зі статтю 5(2)(b) Директиви 2001/29 (а також Директивою 2000/31 та установчим Договором)?

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

VCAST – компанія, зареєстрована за законодавством Великобританії, яка надає інтерактивний доступ своїм клієнтам через Інтернет систему відеозапису в хмарному сховищі для наземних програм італійських телевізійних організацій, серед яких є і РТІ.

На веб-сайті VCAST користувачі можуть обирати програму, яка включає всі програми телеканалів, що покриваються послугою, яку надає така компанія. Користувач може вказати як певну програму, так і часовий проміжок. Система, якою керує VCAST, перехоплює телевізійний сигнал за допомогою власних антен і записує часовий проміжок для обраної програми у хмарне сховище даних, вказане користувачем. Таке сховище користувач купує в іншого провайдера.

VCAST подала позов проти РТІ до спеціалізованої палати з питань корпоративного права Трибуналу Торіно (Окружний суд, Турин, Італія) з вимогою визнати правомірність його діяльності.

Під час розгляду справи, ухвалою від 30 жовтня 2015 року, цей суд частково задовольнив заяву про вжиття забезпечувальних заходів, подану РТІ, і заборонив VCAST, по суті, продовжувати свою діяльність.

За цих обставин Tribunale di Torino (Окружний суд, Турин) вирішив призупинити провадження у справі та передати на розгляд Суду для ухвалення попереднього рішення наведені вище питання.

РОЗГЛЯД СПРАВИ

Щодо тлумачення статті 5(2)(b) Директиви 2001/29, Суд відразу наголосив, що відповідно до усталеної практики, положення директиви, які відступають від загального принципу, встановленого такою директивою, повинні тлумачитись суворо.

Суд також постановив, що копіювання фізичними особами, які діють у приватному порядку, має розглядатись як дія, що може завдати шкоди відповідному правоволодільцю, якщо воно здійснюється без отримання попереднього дозволу від такого правоволодільця.

З судової практики випливає, що для того, щоб посилатись на статтю 5(2)(b), не обов'язково, щоб відповідні фізичні особи володіли обладнанням, пристроями або носіями для відтворення. Вони також можуть користуватись послугами копіювання, наданими третьою стороною, що є фактичною передумовою для отримання такими фізичними особами приватних копій.

Тобто, постачальник такої послуги не просто організовує відтворення, але й надає доступ до програм певних телевізійних каналів, які можуть бути записані дистанційно, з метою їх відтворення. Тож послуга, про яку йдеться, має подвійну функцію, що полягає в забезпеченні як відтворення, так і надання інтерактивного доступу до відповідних творів і об'єктів.

Зі статті 3 Директиви 2001/29 випливає, що будь-яке доведення до загального відома публіки, зокрема інтерактивне надання доступу до твору або об'єкта, що охороняється, вимагає згоди правоволодільця, враховуючи, що, як випливає з пункту 23 цієї директиви, право на доведення творів до загального відома публіки слід розуміти в широкому сенсі, що охоплює будь-яку трансляцію або ретрансляцію твору публіці дротовими або бездротовими засобами, включно з радіомовленням.

Суд нагадав, що поняття "доведення до загального відома публіки" включає два кумулятивні критерії, а саме "акт поширення" твору і поширення такого твору "публіці".

По-перше, поняття "акт поширення" стосується будь-якої трансляції

творів, що охороняються, незалежно від використовуваних технічних засобів або процесу. По-друге, для того, щоб підпадати під поняття "доведення до загального відома публіки" у значенні статті 3(1) Директиви 2001/29, також необхідно, щоб охоронювані твори фактично були поширені "публіці". З огляду на це Суд зазначив, що термін "публіка" стосується невизначеного кола потенційних отримувачів і передбачає, крім того, досить велику кількість осіб.

У даній справі постачальник послуг, про якого йдеться, записує програми, що транслюються, і робить їх інтерактивно доступними для своїх клієнтів через Інтернет. Зважаючи на це Суд зауважив, по-перше, що сукупність осіб, на яких спрямована діяльність такого провайдера, становить "публіку". По-друге, оригінальна трансляція, здійснена організацією мовлення, з одного боку, і трансляція, здійснена постачальником послуг, про яку йдеться в основному провадженні, з іншого, здійснюються за особливих технічних умов, з використанням різних засобів трансляції охоронюваних творів, і кожна з них призначена для своєї публіки.

Тобто, трансляції, про які йдеться, є поширенням для різної публіки, і тому кожна з них повинна отримати згоду відповідних правоволодільців. За таких обставин Суд більше не вбачав необхідності досліджувати, чи є публіки, на які спрямовані такі поширення, ідентичними, або чи є публіка, на яку спрямована діяльність постачальника послуг, про яку йдеться в основному провадженні, новою публікою.

Звідси випливає, що без згоди правоволодільця виготовлення копій творів за допомогою послуги, подібної до тієї, про яку йдеться в основному провадженні, може поставити під сумнів права цього правоволодільця.

Відповідно, така послуга дистанційного запису не може підпадати під дію статті 5(2)(b) Директиви 2001/29.

Отже, Директива 2001/29/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 22 травня 2001 року про гармонізацію окремих аспектів авторського права і суміжних прав в інформаційному суспільстві, зокрема стаття 5(2)(b), повинна тлумачитись як така, що перешкоджає національному законодавству, яке дозволяє комерційному підприємству надавати приватним особам хмарний сервіс для дистанційного запису приватних копій творів, що охороняються авторським правом, за допомогою комп'ютерної системи, беручи активну участь у записі, без згоди правоволодільца.

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ:

Проект має на меті поширення інформації про практику Суду ЄС з питань інтелектуальної власності серед зацікавлених фахівців.

Текст перекладу та резюме рішень Суду ЄС з питань інтелектуальної власності розроблено та представлено з інформаційною метою.

Представлена інформація НЕ є офіційною і НЕ рекомендована для використання у експертних дослідженнях.

Переклад та резюме рішень Суду ЄС створені з використанням відкритої інформації, що міститься у інформаційній системі Суду ЄС. (<https://curia.europa.eu>).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ПРОЄКТ:

Серія: *Рішення Суду ЄС з питань інтелектуальної власності: резюме, неофіційний переклад.*

Про що: *про позиції Суду ЄС у сфері інтелектуальної власності.*

Для кого: *для фахівців з питань інтелектуальної власності.*

Мета: *інформування спільноти про практику Суду ЄС з актуальних питань інтелектуальної власності.*

Координатор: *к.ю.н., доцент Любов Майданик.*

Виконавці: *Юлія Кравченко, Анна Ткачук, Дар'я Дакало.*

Більше резюме Рішень Суду ЄС шукай тут

<https://www.facebook.com/IP.Academy.of.Ukraine>

© УКРНОІВІ, 2023